

ישיבת נצרים באריאל

התוצאה

עלון ישיבת "נצר מטעי" - אריאל • תמונת תשע"ז • גיליון מספר 36

סע לאמ

הרב אריאל שרשבסקי

לפני מספר שנים עצר לי טרמפ אופנוע כבד, הנסיעה התחילה ברחובות הצרים בתוך קריית שמונה, כשנסענו שם חשבתי לעצמי שאילו לאופנוע היו רגשות הוא היה ברגעים אלו מתייפח מבכי... – איזו תחושת בזבוז! וכי מה העניין בנפח המנוע הגדול שיש לי? כדי לזחול על 20 קמ"ש?

הגמרא במסכת מגילה אומרת "האוחז ספר תורה ערום נקבר ערום" - מי שמחזיק את ספר התורה ללא כל המעיל של הספר נקבר ערום בלא אותה מצוה, כלומר הדבר נחשב כאילו לא החזיק את הספר בכלל. ומסביר המהר"ל (תפארת ישראל פרק י"ג) "שהאחיזה לתורה בלא מלבוש גשמי אין זה אחיזה כיוון שהתורה היא בעצם, אינה עומדת רק ע"י מלבוש ועל ידי זה הוא האחיזה" – מכיוון שהתורה היא "בעצם" כלומר היא המציאות ואנו קטנים מלהבין אותה לפי ערכה. לכן צריך בינינו לבינה 'מתאם', רק כך אפשר לאחוז בה. שלא מומלץ להוציא תבנית חמה מתנור רותח בלי מגבת או

מי שאוחז בספר התורה ערום למעשה לא אוחז בו מכיון שהיכולת לגשת אל התורה היא דוקא ע"י האמצעים שמאפשרים להבין כמה התורה עליונה

כפפה, וכמו שלא כדי להכנס לשיחה אישית עם המגיד בלי להצדיע כראוי בכניסה. אבל ביחס לתורה זה הרבה יותר – כשהולכים לאחוז ספר תורה היה אפשר בטוח לחשוב שלגודל אהבתנו את התורה אפשר לגשת אליה בלי אמצעים ולהחזיק את הספר דוקא בלי העטיפה שלו. על כך בדיוק אומרת הגמרא שזו טעות לחשוב שאוחזים ביד רק את הקלף, יש כאן בעצם עומק אדיר שטמון בקלף הזה והאחיזה ללא מתאם מביעה בלבול בעומק זה. מי שאוחז בספר התורה ערום למעשה לא אוחז בו מכיון שהיכולת לגשת אל התורה היא דוקא ע"י האמצעים שמאפשרים להבין כמה התורה עליונה. דוקא ההרחקה תאפשר להבין מעט מהטמון בידך. הרצון להזדרז להיות קשור לדבר מהר מידי - מרחיק ולא מקרב, הרצון להבין דבר ברגע, מביע זלזול וחוסר הבנה שצריך להתקדם לאט כדי להגיע.

המחשבות המרחמות שלי על רגשותיו של האופנוע לא עלו לרגע בדימויו של נהג האופנוע המיומן (כפי שהפגין זאת אחייב כשיצאנו מהעיר) נהג האופנוע ידע שדוקא כדי להשתמש ביכולתו הוא צריך להמתין עד שיהיה נכון לעשות זאת בכביש הבין-עירוני הרחב ואילו לאחוז ולסחוט את ידית הגז עד תום ערום מכביש שמסוגל לכך ישאירו אותו ערום בלא אופנוע.

"בנל דרכך דעהו"

הרב יאיר הילר

שאלה: אני משרת בצבא, קצת חס בחוץ ודי יבש. אך אני חש יובש בפנים בלב וגם קצת קור. אסביר דבריי. בישיבה הרגשתי את הערך של החיים, של כל יום. מתוך 24 שעות חשתי שאני עובד את השם רוב היום, אם בתורה או בתפילה וכו'. אבל בצבא כמעט אין זמן ללמוד ולהתפלל בנחת, ובעצם רוב היממה עוברת כזמן של חולין! זה מתסכל!

תשובה: תודה על שאלתך. כמה נפלא שחשתי בישיבה רוממות וקורת רוח רוחני. לעתים מעריכים את זה יותר כשנפרדים לזמן מה מאוצר התורה. ולגוף השאלה. תארת את עבודת ה' בישיבה. שם רוב היממה היתה במילוי של עמל תורה ותפילה. מה שאין כן בצבא. ראשית דע לך שכמה דקות שתצליח בהם ללמוד ולקבוע עת ללימוד, יקרה היא מאוד בעיני אבינו שבשמים, דווקא בגלל שזה לימוד 'בשטח' באוירה לא קלה, ולא בין כותלי בית המדרש. אך אשאל אותך. **האם אפשר לעבוד את ה' גם בדרכים אחרות נוסף על תורה ותפילה?** **התשובה היא כן.** כמעט כל דבר שנראה חולין, ניתן להופכו לקודש. ניתן להמיר מחולין לעבודת ה' ולמצווה. **במה תלוי הדבר? בכוונת הלב והמוח ברצינות הנכונה.** הנה פעולת חולין כמו רחצה. במבט רגיל זו פעולת חולין של הרגשה נעימה של גוף נקי. אך הלל הזקן מלמד תלמידיו שזו הופכת לפעולה של מצוה אם יודע האדם שהבורא נתן לו גוף שהוא כלי לנשמה, והוא צריך לתחוק אותו נכון. באוכל בריא וברחצה נאותה. כך הרחצה עצמה הופכת למצוה. מקור דבריי הוא בסיפור המדרשי הבא.

שמי שעושה כן עובד את בוראו תמיד. כלומר כל עניני החולין הופכים למצוה של ממש

"הלל הזקן שבשעה שהיה נפטר מתלמידיו היה מהלך עמם. אמרו לו תלמידיו 'רבי להיכן אתה הולך?' אמר להם 'לעשות מצוה' אמרו לו 'וכי מה מצוה זו?' אמר להן 'לרחוץ בבית המרחץ' אמרו לו 'וכי זו מצוה היא' אמר להם 'הן...'" **(מדרש רבה ויקרא פרשה לד פסקה ג)**

באמת ישנו סעיף מפורש בשולחן ערוך שכל פעולה של חולין שהאדם מחשב לעשותה כדי שישמש אותו לעבודת ה' ולמילוי רצונו, להיות בריא כדי לעובדו נכון, הרי הוא מתקדש והופך למצוה של ממש, כגון אכילה שתיה וכו' אלו דבריו: בכל מה שיהנה בעולם הזה, לא יכוון להנאתו, אלא לעבודת הבורא יתברך, כדכתיב: בכל דרכיך דעהו (משלי ג, ו) ואמרו חכמים: כל מעשיך יהיו לשם שמים, שאפילו דברים של רשות, כגון האכילה והשתיה וההליכה והישיבה והקימה והתשמיש והשיחה וכל צרכי גופך, יהיו כולם לעבודת בוראך, או לדבר הגורם עבודתו, שאפילו היה צמא ורעב, אם אכל ושתה להנאתו אינו משובח, אלא יתכוון שיאכל כפי חיותו, לעבוד את בוראו;

אפילו בזמן שהוא יגע וצריך לישן כדי לנוח מיגיעתו, אם עשה להנאת גופו אינו משובח, אלא יתכוין לתת שינה לעיניו ולגופו מנוחה לצורך הבריאות... כללו של דבר, חיוב אדם לשום ענינו ולבו על דרכיו ולשקול כל מעשיו במאזני שכלו, וכשרואה דבר שיבא לידי עבודת הבורא יתברך יעשהו, ואם לאו לא יעשהו; ומי שנוהג כן, עובד את בוראו תמיד" (שו"ע אורח חיים

- סימן רלא) שים לב לסיום דבריו, שמי שעושה כן 'עובד את בוראו תמיד'. כלומר כל עניני החולין הופכים למצוה של ממש.

לכן ידידי ואהובי, אם תזכיר לעצמך את הנ"ל, שיש לך תפקיד חשוב, אתה שומר על עם ישראל, וגם עבודות שנראות פשוטות הם חלק מהכנה ראויה של המערך הצבאי של עם ישראל, ותכוון כך לפני אכילה ורחצה ושינה וכו הרי זה ישמח אותך לחוש שאתה עובד את ה' בכל רגע גם אי שם היכן שאתה משרת.

וכך היו נפרדים חכמי יבנה זה מזה: "מרגלא בפומייהו דרבנן דיבנה 'אני בריה וחברי בריה, אני מלאכתי בעיר והוא מלאכתי בשדה, אני משכים למלאכתי והוא משכים למלאכתי, כשם שהוא אינו מתגדר במלאכתי, כך אני איני מתגדר במלאכתי, ושמה תאמר 'אני מרבה והוא ממעיט'? שנינו 'אחד המרבה ואחד הממעיט, ובלבד שיכוין לבו לשמים" (תלמוד בבלי מסכת ברכות דף יז ע"א).

הרבה הצלחה ושמחה,
אייר הילר, נצר אריאל

אשמח לתגובה ומשוב מכל מי שיקרא את הדברים במיסרון או מייל 0547684033 או 684yah@gmail.com

ש.ג., רכבים, מבט בשעון, דף יומי. עוד שמירה מני רבות. עליה בקשר, ביקורת קצין תורן, שוב מבט בשעון, חטיף, דף יומי, תשחצים, עליה מול החמ"ל. עברה רק שעה. שוב, בפעם המי יודע כמה הכל כ ר ג י !!! רק מזג האויר חם מהרגיל כך אמר החזאי. מהרגיל??? למי? למה? עשרה לעגולה אפשר לשבת, זמן למחשבות: נזכר באותו ערב יום הכיפורים לאחר תפילת ערבית (שיר הכבוד?) ישבנו כמה בינישנים עם חברה חילונים מהקורס ופשוט הקשבנו לכולם, כל אחד אמר מהו יום הכיפורים בשבילו, שמענו שם דברים שלא שומעים כל יום ובטח שלא רואים בעינים המוגבלות שלנו על האדם שלובש זית ומדבר ביום יום בשפה 'צבאית'. נזכר בתורות מטבח המי סופר

כמה, מסבן כלים, לידי חימושניק, למד בבית ספר ממלכתי דתי כך הוא מספר, לא דתי מבית אבל חשוב לו שבת וכשרות ושיעור מוסר, פה ושם משלים מניין בבית הכנסת של סבא. "אין כמכם הדתיים גם אני רוצה אבל קשה". אמרתי שאין צורך להתנצל אבל הוא דוקא חש צורך. ציפצוף של מכונית מחזיר אותי למציאות, תעודות, חמ"ל, אישור כניסה, כפתור ירוק כפתור אדום, שקט, דף יומי... נזכר כשביקשתי מהרס"ר פטור ממסדר בוקר ע"מ שנוכל לקיים סליחות בלילה בבסיס, "אין פטור! מתי סליחות? אני גם מגיע ותשאיר לי פיוט או שניים" באותו לילה נפתחו ארובות השמים והפעם בגלל התערותא דלתתא. משום דבר הנראה לעיין רגילה התקבץ לו מניין חיילים (וחיילת) שלא ידעת שידועים מה זה בית כנסת התגלו כפיטנים מרגשים וכמתוודים אדוקים. "חטאנו לפניך רחם עלינו" "ומה עם דברי חיזוק לפני הסליחות, רבי, תגיד תגיד משהו". צעדים, נדרך, "היי נועם, מה נשמע?" החימושניק מהמטבח "באתי להחליף אותך בשמירה מה זה? למדת משהו? אתה לא הולך בלי לספר לי משהו יפה שלמדת, אבל לא כבד, אה..."

ואז הבנתי, בדור הגאולה יותר מתמיד חם מהרגיל, משהו בלבבות של עם ישראל בוער ומחכה שמישהו יכוון את האש הזאת לכיוון הנכון. ומה עם הלב שלנו? אם רק נשכיל לראות. נקודה למחשבה.

אחרון בתנועה סדר

אז מה קורה? • קודם כל לומדים כאן תורה בכלל, ומסכת גיטין בפרט. מאירועי החודש: לאחר 49 ימי ספירה ובתוכם שלושה ימי הגבלה הפציע עלינו חג השבועות. בליל שבועות זכינו לבית מדרש מלא באוירת לימוד מרוממת. (עבדכם הנאמן היה חולה כך שרובכם יודעים יותר ממני מה היה בדיוק). בסימן טוב נערכה בישיבה ברית

לבנו של הרב רקובר (ע"ע בפינת המזל"ט) בסנדקאות זוכה הרב המקובל יעקב עדס שליט"א שלאחר הברית זכינו לשמוע ממנו על תולדות משפחת רקובר המעטירה וכן שיחת חיזוק על עניין לימוד תורה (השיחה הוקלטה ונמצאת במחשב הישיבתי – מומלץ). במסגרת סיור בעיר אריאל שר הכלכלה והמסחר נפתלי בנט ביקר במעון הנמצא ליד הישיבה, לא נרשמו אירועים חריגים. מתקפת סייבר על ישיבת נצר מטעי בעיצומו של סדר צהריים הותקף מחשבו של אורי אייזנבך ע"י תעריף החשמל החדש. הבטרייה לא עמדה בעומס והמחשב התחיל להעלות עשן, באומץ לב ותוך חירוף נפש אורי הפריד את הסוללה והשליך אותה החוצה לאחר כדקה נשמע פיצוץ עז הבטרייה התלקחה וכמעט הגשימה את חלומו של ידידיה בונה להשתמש במטף. למחשב שלום.

עדכוני תנועה • תודה לכלל החיילים שביקרו בחג השבועות יחד עשינו כמנהג ישראל והקדשנו את הלילה ללימוד עם הפסקות אוכל, בבוקר התפללנו ותיקין עמדנו לפני הר סיני ואז הלכנו לישון: כמו כן ביקרו בסתם יום של שמש בישיבה: **דביר גוטמן (פעמיים), אריאל ביר, אלן בורשטיין (פעמיים), מתן יחזקאל, בוזי, שמוסקל, זולב, מתן אורן ועזרא.**

ומהמעט הידוע לנו מהנעשה בצבא הקודש: השיריונר **ליאור רודריג** נשאר בקו רק שעכשו הוא בקו חולות. **ניסים** מסייר לו בצפון ומקלי"ג במקום לא ידוע. **מוסקל** עומד לסיים קורס מכי"ם - בהצלחה. בוזי... לא מדברים על זה. ושוב, והפעם באמת **יוסף טיאר** חזר לישיבה.

מזל טוב • עונת החתונות ממשיכה להפתיע: מזל טוב לבעז **דיטור** לרגל אירוסיו עם **בתי'ה**. וכמו שדיווחנו בגיליון הקודם **יפתח גת ויהודה שפיגל** אכן התחתנו! את מקצת השבוע שלפני החתונה העביר יפתח בישיבה, יהודה שפיגל כבר חזר לחבוש את ספסלי בית המדרש כאחד האברכים. ובמחלקת היולדות: **לרב אריאל רקובר** להולדת הבן **מעין דוד**. למלאכי **ויסמן** להולדת הבן. כן ירבו.

נאם לטוב ול הבלבול? אם לאבן?

בע"ה גם השנה נזכה להוציא לאור את חוברת המאמרים נטעים

נטעים

אסופת מאמרים
זה הזמן להתחיל לכתוב!

(כן, גם אתה הבחור ישיבה שקורא את הניצרה)